

vendigt, og det vil den danske regering ikke gøre.

Og vi følger altså FN-sporet. Den juridiske vurdering er sådan. Jeg ser ingen grund til, når den juridiske vurdering er sådan i det Folkeretskontor, som hr. Mogens Lykketoft har stolet på, og som hr. Niels Helveg Petersen har stolet på, og som hr. Nyrup Rasmussen har stolet på, hvorfor i alverden jeg så ikke skulle stole på det. Det er da for meget forlangt, at jeg skulle underkende det kontor, de tidligere regeringer har stolet på. Og de mener, at den juridiske vurdering er i orden.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så er der tre korte bemærkninger mere: Hr. Mogens Lykketoft og dernæst hr. Keld Albrechtsen og hr. Ole Sohn.

(Kort bemærkning).

Mogens Lykketoft (S):

Jeg vil bare sige, at udenrigsministeren i dagens løb ikke har overbevist mig om, at han mener sit forsvar for den beslutning, han lægger op til, også fordi den er i strid med alt, hvad udenrigsministeren forud har givet af indtryk.

Er sandheden ikke, at dette blev afgjort i statsministerens telefonsamtale med præsident Bush i fredags, hvor statsministeren lovede, at Danmark skulle gå i krig sammen med USA uden om FN? Og synes udenrigsministeren ikke, at det er ejendommeligt, som også hr. Helveg var inde på, at vi nu står alene blandt EU-landene sammen med UK – ikke Holland, ikke Italien, ikke Spanien – med militære bidrag?

Kl. 19.30

Vil udenrigsministeren næste gang sørge for, at det ikke først er den amerikanske præsident, der konfereres med, men de andre EU-lande og de danske politiske partier?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må indrømme, at udenrigsministeren stadig væk har et meget betydeligt forklaringsproblem, når han skal forsøge at argumentere for, at når et flertal i FN's Sikkerhedsråd, som ikke ønskede at godkende magtanvendelse, i virkeligheden er ugyldigt af alle mulige forskellige årsager, som ministeren så teoretiserer over, så var det, fordi man vidste, at Frankrig ville nedlægge veto.

Jeg hørte i Athen en vits om den mexicanske holdning. Den mexicanske holdning var dikteret af det faktum, at Mexico ligger så fjernt fra Gud

og så tæt på De Forenede Stater. Det er da lige så godt et argument, som det, ministeren kommer med.

Mit spørgsmål er: Er det i virkeligheden ikke fløjtende ligegyldigt, for det er da stemmerne, der tæller? Hvis jeg nu påstod, at Dansk Folkepartis stemmer ikke tæller med i en afstemning her i Folketinget, fordi de alligevel gør, som regeringen vil, så kunne ministeren da godt se, at det ville være en forrykt argumentation. Men det er i virkeligheden den, ministeren bruger i forhold til FN.

Når det så er rigsfællesskabet, der går i krig, når det er Kongeriget Danmark, så må Grønland og Færøerne have ret til at få indføjet i forslaget, hvis de ønsker det, at de ikke er omfattet af et politisk eller praktisk medansvar for en sådan krig. Det må da være naturligt.

Jeg går ud fra, at ministeren vil være med til at sikre, at det bliver indføjet, ligesom der i den almindelige lovgivning ofte står, at loven ikke gælder for Grønland og Færøerne. I lighed med det må der også her kunne stå, at denne folketingsbeslutning ikke omfatter Grønland og Færøerne. I hvert fald hvis Grønland og Færøerne ikke ønsker at være med i krigen. Det er jo ikke sikkert, at de to nationer ønsker at være med i det her.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg beklager, at udenrigsministeren misforstod mig før. Jeg spurgte sådan set, synes jeg selv, ret enkelt, hvad begrundelsen har været for, at USA og Storbritannien har brugt så mange kræfter på at få en ny resolution, som de kunne gå i krig på, når det øjensynlig slet ikke har været nødvendigt. Det er da lidt underligt.

En anden ting, som viser lidt af problemerne, er, når udenrigsministeren går herop og siger om mellemøstenkonflikten, at der må man sætte forhandlinger i gang med kvartetten. Jamen det er jo lige nøjagtig det stik modsatte, man gør i forhold til Irak, hvis man vil bryde den resolution. Burde konsekvensen ikke være ens for brud på resolutioner?

Ikke fordi jeg vil anbefale det, men den logiske konsekvens af udenrigsministerens og regeringens og USA's holdning burde jo være, at man bombede Israel. De har brudt en resolution i 30 år, uden at der er sket noget. I mellemtiden er de bare blevet dynget til med penge og flere våben, selv om de har brudt en resolution.